

BAYER BÉLA

HŰTLENNÉ LESZNEK

Lázhórsát feslik az alkony.
Magam vagyok.
Kétségek karolnak, vallató csönd.
Az események magva izgat, a léleké,
amint e szorításban renddé idomul.
Súlyok és irányok, rejtett jelentésük.
Izgat a sodródás maga is.
A nivelláló, nevenincs pontok,
a pelikánhű szerelem.
De...
hűtlenné lesznek torkomhoz a szók,
mint medrűkhöz a sáros vizek.

VEMHESEN MOCCAN

Gáti Mariannak

Hogy az úrtól csent mívességed,
vagy a teremtő időzött
esendő két karodban,
aligha számol, hisz értő kezédhez
ép lelkű fák édesülnek, s az agyag is
vemhesen moccan ujjaid között.
Lelked kerengőin kék-kontyú Hold bóklász,
csillag pilláidon szellő sziszereg.
A gyökerek meséit madonnák vigyázzák,
megváltó fiúcskák Ígéretével.
Körébed ácsingózik: szín, forma,
még a kibiccant akarás isi
A céhtörvény, akárha tisztességed.
Egylaki a mester s kisinasa.
Bikkfából bagoly szól:
a haladás derengő homálya.